

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Texty, které vznikly jako školní práce – vyprávění či úvahy s tímto zadaným začátkem: „Když jsem jednoho dne vstal/a a rozhlédl/a se po svém pokoji, všechno bylo jiné než dřív.“

Injekce

Eliška Surmajová, 6. C

Když jsem jednoho dne vstala a rozhlédla se po svém pokoji, všechno bylo jiné než dřív. Všechno bylo přeházené, poličky na zdech byly našikmo, sotva na těch ubohých hřebíčkách držely. No, držely, spíše nedržely. Sem tam nějaká spadla. Skříně byly posunuté a otevřené dokořán, oblečení rozházené a zmuchlané. Židle převrácené, stůl také. Vypadá to tu jako po válce, nebo nějakém výbuchu. „Co se tady stalo?“ řekla jsem si v duchu. Koukla jsem na postel, kde spí můj starší bratr. Zrovna nespí, je vzhůru a kouše kus židle. Nevím proč.

„Proč to koušeš?“ otázala jsem se.

„Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja!“ odpověděl mi.

Pohlédnu na něj pozorněji. Jeho husté havraní vlasy byly rozčuchané, jeho oblečení potřhané a na těle měl jizvy a šrámy. Jeho jasně zelené oči byly vystrašené a neustále těkaly.

Chová se jak blázen. Takhle svého bratra neznám. Do očí mi vytryskly slzy.

Můj bratr bere další kus dřeva a trhá ho zuby. „Nech toho!“

Snažím se zastavit svého bratra. „Dřevo se nejí.“

„Ja, ja, ja, ja, jááááá.“

„Honzo, prosím!“ oslovím svého bratra, „prosím, přestaň.“

„Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja.“

Nic. Vtom uslyším kroky. Honza vyplivne kus dřeva a naznačuje mi, že se mám schovat pod svou postel.

„Schovej se taky.“

„Ja, ja, ja!“ vykřikne našťvaně. Klika dveří se pohnula. Pustím jeho ruku a šoupnu se dozadu. Otevírají se dveře a vchází nějaký muž v bílém dlouhém plášti. Vypadá jak nějaký vědec.

„Taaak, mladý paciente, nastavte ruku, at' vám můžu dát další injekci,“ řekl ten muž a vytáhl z kapsy svého pláště injekční stříkačku, ve které je zelená tekutina, která trošku bublá a jde z ní jedovatá pára.

„Ja, ja, ja!“ zaprotestoval bratr.

„Ale ano, ale ano. Vždyt' vám to nic neudělá, jenom vás to trošku zblbne a budete se chovat jako blázen,“ řekl přesvědčivě i se zlomyslným smíchem. Přejel mi z toho jeho hlasu mráz po zádech.

„Ja, ja, ja!!!“ zopakoval Honza a udělal krok dozadu. Vědec udělal dva kroky za ním a chytl jeho paži. Odstříkl trochu tekutiny z injekce a položil jehlu k Honzově ruce. Kapka zelené tekutiny spadla na zem a propálila do podlahy díрку.

To už nevydržím a vylezu. „Dost! Okamžitě toho nechte a dejte mu protijed, nebo tak něco, protože on se už jako blázen chová!!!“

Vědec zbledl, ale pak se začal smát zlomyslným smíchem, čím dál tím víc, tak hodně, až se málem zalykal smíchem i vztekem. „Ale to já nechci, já si budu dělat, co chci.“

„Mně, mně nikdo nebude nic přikazovat!!!“ nechce se odradit muž v bílém plášti. „Mám kamaráda draka a on vás k tomu přinutí,“ vymyslela jsem si. Snad to zabere.

„Tím si myslíš, že mě odradiš, ty zrzavá holko?!“

Sakra. Nezabralo to. Zatímco jsme se hádali, tak Honza vzal jeho injekci z ruky a hodil mi ji. Chytla jsem ji a řekla: „At' už chcete, nebo ne, vám ji píchnu!“

„Ne, to ne, prosím!“ zaprosí vědec.

„Tak nám dejte ten protijed.“

„N-o, t-a-a-k d-o-o-bř-e, no, tak dobře,“ vykoktá ze sebe a podá mi injekci se žlutou tekutinou.

„P-p-p-p-rosím.“

„Jo! Pomohlo to!“ zajásám nahlas. „Ja, ja, ja, ja,“ ozve se bratr.

Stríknu mu s třesoucí se rukou tekutinu doufajíc, že to zabere. Vtom mi hlavou proběhne myšlenka, jestli mi nedal falešnou. Honza vyjel a zřítíl se na zem. Položím si ruku na ústa. Určitě mi dal falešnou. Určitě! Poohlédnu se na vědce. Je fuč. „Asi utekl,“ ozve se za mnou.

„Honzo!“

Všechno se změnilo

Nikola Dostálová, 7. C

Když jsem jednoho dne vstala a rozhlédla se po svém pokoji, všechno bylo jiné než dřív. Jako malá jsem měla pokoj s růžovými stěnami. Okno zdobila krásná záclona s jednorožci a strop zdobily hvězdičky, které v noci svítily. V jednom z rohů pokoje jsem měla své království panenek, svých kamarádek, a samozřejmě nesmělo chybět velké množství oblečků právě pro ně. Byl tam i krásný růžový kočárek, ve kterém jsem ty své kamarádky vozila. Kousek vedle zmíněného království stála kuchyňka s nádobím a plastovou zeleninou, v té jsem se svými kamarádkami vařila, pak jsme si dělaly piknik uprostřed pokoje. Byl to opravdu krásný holčičí pokojíček, kde jsem si užila spousty zábavy.

Ale dnes, když jsem vstala a rozhlédla se, uvědomila jsem si, že čas utekl jako voda a že jsem vyrostla a je ze mě už slečna, jež už nemá v pokoji růžové stěny, a království panenek jsem vyměnila za velký bílý psací stůl s počítačem, kde se učím do školy. Vedle už s panenkami nevařím, ale mám tam svůj kosmetický stolek se zrcadlem, kde se líčím, a uprostřed pokoje už nepořádám piknik, ale roztahuju karimatku, na které cvičím. Vše je opravdu jiné, vše se změnilo.

Mořský kluk

Václav Homola, 9. B

Když jsem jednoho dne vstal a rozhlédl se po svém pokoji, všechno bylo jiné než dřív. Cely pokoj byl zelený a porostlý různými rostlinami. Jako první, čeho jsem si všiml, bylo, že místo mojí lampy, stála svítící houba a místo skříně strom. Poté co jsem vylezl z postele, zjistil jsem, že tam, kde byly dveře, nic není. Snažil jsem se je najít, ale nic. Napadlo mě, že se mužů zkusit prokopat ven. Tak, a bylo to. Byl jsem venku z pokoje, když vtom jsem zaslechl takový nádherný hlas. Nemohl jsem odolat a šel jsem za tím hlasem. Ukázalo se, že je to mořský kluk. Mořský kluk, který nádherně zpíval. Když si všiml, že ho pozoruju, ihned se schoval pod hladinu a uplaval. Hned jsem se vrhl za ním. Po nějaké době jsem ho dohonil uprostřed oceánu. Ale on začal zase zpívat a mě to omámilo natolik, že mi uplaval.

Když jsem se dostal z omámení, tak jsem zjistil, že mě spolknula obří velryba. Bylo těžké dostat se ven, ale nakonec se mi to podařilo. Později, co jsem se dostal z velryby, jsem neměl žádnou naději, že onoho mořského kluka ještě spatřím. Naštěstí jsem zahlédl pár mořských panen, jak plavou směrem ode mě. Pomyslel jsem si, že je budu následovat. Po docela dlouhé cestě jsem pomocí mořských panen doplaval do jeskyně, kde se mořské panny a mořští kluci scházeli vždy za úplňku, protože jim to dodává energii. Když mě zahlédli, jak se krčím za jedním útesem, tak mě nejvyšší mořský kluk přizval k nim. Moje srdce jáásá, ten nejvyšší mořský kluk byl ten, kterého jsem zahlédl u nás doma.

Král mořských panen (nejvyšší mořský kluk) mi prozradil, že si mě vybral, abych se k nim připojil. Proto se mě zeptal, jestli se taky nechci stát mořským klukem. Neváhal jsem a řekl ano, to bych si velmi přál. Král mořských panen tudíž pozvedl svůj mocný a zářivý trojzubec. V mžiku mi narostla ploutev a stal se ze mě jeden z nich. S králem jsme si ihned padli do oka.

Posun v čase?

Jakub Omacht, 6. A

Když jsem jednoho dne vstal a rozhlédl jsem se po svém pokoji, všechno bylo jiné než dříve.

Ale co bylo vlastně jiné. A co se stalo?

Protřel jsem si oči, jestli vidím správně, viděl jsem, že jsem úplně v jiném pokoji. Vstal jsem a prohlédl jsem si pokoj, pokoj byl skoro celý bílý. Jako by mě unesli mimozemšťani. Šel jsem ke dveřím a zkusil jsem je otevřít a povedlo se. Vyšel jsem ven a byl to úplně jiný svět. Létaající auta, úplně jiné mobily. Všechno bylo stokrát modernější než teď. Rozběhl jsem se k nejbližšímu člověku a zeptal jsem se ho, jaký je rok. Odpověděl: „Je rok 4021, proč se ptáte?“ Běžel jsem pryč, byl jsem z toho v šoku. Říkal jsem si, že to je jenom sen a za chvíli se probudím a vše bude jako dřív. Tedy alespoň jsem v to doufal. Po nějaké době mi došlo, že to sen není. Strašně jsem se bál, ale zase jsem byl velmi zvědavý. Šel jsem po ulici a rozhlížel se. Pak za mnou přiběhl člověk a ptal se: „Pane, nevíte jaký je rok?“ Došlo mi, že se mu stalo totéž co mně. Všechno jsem mu řekl. Říkali jsme si, jaktože se nám tohle stalo. Chtěli jsme to strašně zjistit, ale nemohli jsme na to přijít. Potom nic a najednou jsem se probudil. Stála u mě nějaká paní. Zeptal jsem se jí, kde to jsem, a ona mi odpověděla, že jsem v nemocnici. A pak řekla, že to všechno byla jen simulace...